

Den stora förvandlingen

Fortsättning av artikeln om de dödas uppståndelse

1 Kor. 15: 35-53

»Men någon torde säga: Huru uppstå de döda, och med hurudan kropp komma de?» Detta är nu frågan; och genom denna fråga föras vi in i den mest glänsande punkten av vårt ämne - en punkt, som kan lyfta oss i himmelsk förlustelse högt upp över detta livets småsorger och småfröjder. Måtte Gud blott öppna oss ögonen! Aposteln föreställer sig i ovanskrivna fråga en invändning av sina korintiska tvivlare, varmed de skulle vilja antyda hela sakens omöjlighet. »Huru skola de döda, förintade i jorden, i eld eller vatten, åter uppstå? Och med hurudan kropp skola de komma, då denna har blivit till stoft och intet?»

Då svarar aposteln i segerglad trosvisshet med anförande av en så tydligt talande förebild till uppståndelsen, att han icke kan underlåta att kalla dem dårar, när de icke själva sett, vad Gud velat lära oss genom den förebilden, vilken står mitt för allas ögon. Han säger: »Du dåre, vad du själv sår, det får icke liv, utan att det dör. Och när du sår, sår du icke den kropp, som skall varda, utan endast ett korn, det må nu vara av vete eller något annat. Men Gud giver det en kropp, sådan han velat, och åt vart och ett frö dess egen kropp» (v. 36-38). Uti ordet »du dåre» behöver icke ligga någon naturlig hetta, utan aposteln ville här blott nämna dessa självklokas vishet med dess rätta namn; liksom när Kristus sade: »O, I oförståndige och senhjärtade till att tro.» Så vill ock aposteln här säga: Du dåre, som kan ett ögonblick anse för orimligt och omöjligt, vad du likväl dagligen ser för dina ögon i ett mycket mindre viktigt fall, nämligen att Gud gör de döda, torra frökornen, just i sin förmultning i jorden, fruktbärande, så att de uppstå i nya, levande och blott skönare gestalter.

Du kan icke begripa, att Gud kan giva våra nedmyllade och förmultnade kroppar en uppståndelse, då du likväl ser de obetydliga frökornen av vete eller något annat vara bevärdigade med uppståndelse. Du ser varje vår uppståndelsen för dina ögon – du ser, huru den säd, som på hösten helt torr nedlägges i jorden, ligger där såsom bortkastad, förmultnad och under vintern stelfrusen, under ett stort, tjockt svepkläde av snö och is, och hårda, kalla vinterstormar gå över den vida graven, och under vinterns långa månader och mörka nätter är den säden för dig liksom alldeles borta och förlorad; men huru går det? Omsider inträder den efterlängtnade våren, solen återkommer i sin strålprakt - och genom hennes värma upplöser nu Skaparen svepklädet och bjuder därpå de döda uppstå.

Nu uppkomma ur jorden tusentals nya, levande och friska gestalter av gröna strån, som sedan mångdubbelt återskänka åkermannen hans utkastade säd. Sådant har Gud ställt mitt för allas ögon, och ingen människa undrar längre, blott därför att vi årligen se det. Sannerligen, om vi icke hade allt ifrån vår födelse uppväxt med vanan att se, huru denna döda, torra, bortkastade säd åter uppstår på sommaren, så skulle vi väl finna även detta högst besynnerligt och otroligt; nu åter är man genom den gamla vanan därvid knappt i stånd att besinna, att det är ett underverk; nej, man säger blott: »det växer», och besinnar icke, att detta växande likväl är ett egentligt skapareverk, då hela världen med all sin konst icke kan göra ett enda grässtrå. Men broddens uppkomst ur jorden är en sådan skapelse, som har sitt frö i samma säd, som i jorden förmultnat - är således en de dödas uppståndelse.

Nu, hela världen kan icke göra något sådant, det är den allsmäktige Skaparens eget verk. Men om nu samme Gud uppenbarar för oss, att han vill göra på samma sätt med våra kroppar, vill låta dem nedgrävas och förmultna i jorden, men åter en dag uppstå, nämligen då den stora evighetens sommar nalkas, och »rättfärdighetens sol med salighet under sina vingar» återkommer till oss - om denne allsmäktige Guden säger oss, att han då vill bjuda våra döda kroppar uppstå, då finna vi det orimligt och omöjligt. Förtjäna icke vi det tilltalet: »Du dåre?» Tänk ännu en gång: då vi kunna se, att de obetydliga frökornen av råg, vete och dylikt uppstå, och likväl vilja tänka, att de stora, dyra, så underbart skapade och så dyrt påkostade frökornen, våra kroppar, som äro så högt ärade, att Guds egen Son antog en människokropp - de skola icke hava den äran, som

vete och råg, att de skola uppstå! Och varför? Endast därför, att vårt arma förnuft icke begriper, huru det är möjligt, att den Allsmåktige kan göra vad han sagt. Förtjäna icke vi då att kallas dårar?

Men den egentliga och stora dårskapen består däruti, att vi icke stanna och besinna, att här är fråga om ett nytt, stort skapelseverk av den allsmåktige Guden, såsom aposteln här anmärker: »Gud giver det en kropp, sådan han velat» Gud, icke du, o människa, icke frökorntet självt, utan Gud, Skaparen, som en gång skapat hela jorden och alla världskropparna av intet - du dåre! det är om honom, som här talas. »Gud giver det en kropp, sådan han velat.» Det är blott på hans fria behag det beror. Vad är lättare för den allsmåktige Skaparen, än att göra, vad han vill? Men se här, huru vi helt oförmärkt bliva dårar, när vi blott förakta Gud, hans makt och hans ord. Vi hinna då icke märka det, förrän vi uti andliga ting äro så blinda, att de första begreppen om Gud, vilka själva hedningen äger blott genom skapelsens åskådande, äro oss fråntagna, så att vi undra, om det är möjligt, då vi likväl tala om den allsmåktige Guden. Se, vi skola akta oss för förblindelsens straffdom.

Gud är stor och helig. Den som icke vill ödmjukt böja sig under hans sanning och makt, honom förblindar han. »Gud gör denna världens vishet till dårskap» (1 Kor. 1:20). »Då de föregåvo sig vara visa, hava de blivit dårar» (Rom. 1:22), verkliga dårar, som nu kunna förneka, det vi eljest se med ögonen, nämligen att Gud kan med lätthet göra allt vad han vill.

Men när aposteln säger: »Du dåre, vad du själv sår, det får icke liv» etc., så talar han alldeles så, som om han väntat, att de själva av denna bild bort veta, huru det skall tillgå med uppståndelsen - såsom om det varit allmänt antaget och känt, att sädens uppkomst ur jorden var en förebild till våra kroppars uppståndelse - i det han liksom förebrår dem, att de icke tagit lärdom av denna bild. Och vem anar icke, att Gud själv inrättat denna naturens ordning just till att vara en sådan förebild? Om man blott är något bekant med sin himmelske Faders egna bildspråk, varmed han icke blott, såsom vi, uti tal åberopar bilder, utan i skapelsen själv inlagt sådana, ja, uppfyllt hela naturen med bilder till de himmelska tingen, varigenom det arma jordebarnet, människan, skulle städse stöta på sin Faders höga tankar, skulle i naturens bok läsa hans råd om oss - vem anar icke, när han betänker detta, samt huru Herren Gud i hela sin skapelse på jorden hade människan till sitt ögonmål, att han också inrättat denna ordning av sädens nedmyllande och uppkomst ur jorden just med avsikt, att den skulle vara en förebild till den stora sådd av människokroppar, som en gång, såsom Herrens säd, skall uppstå ur jorden?

Eljest hade han väl kunnat på annat sätt giva oss vår näring, t.ex. såsom han i öknen lät regna manna över Israel. Men nej, liksom det från himmelen komma brödet var en förebild till honom, som kom av himmelen att giva världen liv (Joh. 6), så skulle det ur jorden uppkommande vara bilden till jordebarnets uppståndelse till ett himmelskt liv. Därför må vi med all rätt, efter aposteln's anvisning, uti sädens nedmyllande och uppkomst se Guds tankar och avsikt med människokropparna.

Luther säger: »När du ser på fältet en åkerman gå och taga sin säck samt kasta och strö omkring sig, så har du där avmålningen, huru Gud skall göra med våra kroppar. Gud är också en åkerman, och du är hans korn, som han kastar i jorden, på det att det sedan skall åter framkomma mycket skönare och härligare. Men han är en mycket större och bättre åkerman, än en bonde på marken, och har en säck att bära, som är full med säd. Det är vi människor, så många vi kommit på jorden, alltifrån Adam intill den yttersta dagen; dem strör han omkring sig på jorden, såsom han får fatt i dem, hustru och man, stor och liten, ung och gammal. Ty den ene är för honom såsom den andre, och hela världen är för honom intet annat, än såsom för en bonde skäppan, vilken han bär på bröstet. Därför, när Gud låter människor dö, i synnerhet hoptals, genom pest, krig eller eljest, så heter det, han tagit i säcken och strött med hela handen full omkring sig.

»Nu, vad gör och tänker en förståndig bonde, när han utströr sitt korn, så att det synes, som vore det en stor förlust, och han synes vara en dåraktig man, som så uppsåtligen förlorar sitt korn? Fråga honom, så lär han strax säga: Käre, jag bortkastar det icke därför, att jag vill förlora det, utan tvärt om, på det att det skall återkomma mycket härligare. Nu synes det väl, som vore det bortkastat och förlorat, men vänta till sommaren,

så skall du få se, huru det kommer igen, och av en hand full bliva tio, och av en skäppa sex andra. Sådana äro hans tankar. Han låter icke förvilla sig därav, att säden faller ned i jorden och fördärvas, utan han ser och väntar efter den tillkommande sommaren, vilken rikligen skall ersätta honom det. Eljest vore han väl icke så galen, att han skulle kasta bort sin säd. »Se, så skulle vi ock lära oss tänka, att det för Gud är sammalunda, när han kastar en hop, än här, än där, på kyrkogården, eller i dag tager mig fatt, i morgon en annan och alltså kastar den ene efter den andre, såsom sina sädeskorn, i jorden. Detta synes för oss icke annorlunda, än såsom vore det alldeles ute med oss, det är, som om vi icke mer vore till, utan vore för alltid borta. Men vår Herre Gud tänker icke så – han ser och tänker mycket annorlunda och gör på detta sätt med oss endast därför, att vi, hans sädeskorn, må efter detta usla väsendet under den tillstundande sköna sommaren åter framkomma på det allra skönaste. Och för honom är allt detta så visst, som vore det redan skett (ty han vet väl, vad han vill göra). Men för oss är detta skrivet och så ljuvligt avmålade, att ock vi skola fatta samma tankar, när vi ligga på vår dödssäng, och icke sköta om, att vi icke se eller förnimma annat, än att man skall nedkrafsa oss i jorden, och det är ute med oss; utan vi skola utdriva sådana mänskliga tankar ur hjärtat och intrycka hos oss dessa himmelska och gudliga tankar, att det icke heter vara begraven och fördärvad, utan endast sådd och planterad av Gud själv, såsom hans korn och säd, till en framtida härlig uppståndelse.» O ja, detta är icke blott någon skön poesi, det är den store Gudens underliga råd om oss, så sant Guds Son har igenlöst oss med sitt dyra blod (vilket visst icke skett för ett timligt gott), och så sant han själv med en människokropp uppfarit till himmelen.

»Det höstliga kornet, som jordas,
Ej vintriga månar föröda:
Vid vårsolens blick det fullbordas
Till sommarens gyllene gröda.
När jordens grundvalar bäva,
Och himlabasunen har dönat,
Skall Herren sitt lån återkräva,
Förädlad och nytt och förskönat.
På nytt skall då känslan och modet de domnade benen uppliva,
Och värman och spelande blodet
De stannade pulsarna driva.»

»O, då vill jag gärna dö», torde du säga. Ja, så säga de, som verkligt tro vår Herre Kristi evangelium. Och om »det dumma köttet» icke vet sitt bästa, utan behåller sin natur att blott vilja leva här, så gör det dock gott, när Herren kommer och bringar oss till vila; ty då följer likväl denna härliga förvandling. Gud giv oss nåd att mer och mer besinna detta!

Till att ytterligare bryta upp vår trånga, tillslutna tankefatabur och vidga synkretsen för våra förståndsögon, så börjar aposteln, i v. 39, visa oss på Skaparens mångfald i de kroppar, som han redan frambragt och låtit oss se med ögonen, på det att vi måtte begynna ana, att han har ännu mycket i sin förmåga och kan göra ännu mångahanda kroppar, även sådana, som skola passa för evighetens nya värld. I sådant ändamål erinrar han då, att icke allt kött är enahanda kött, utan att vi människor hava ett slags kött, och vår boskap åter ett annat, fiskarna ännu annat kött, och fåglarna åter ett annat (v. 39). Så, vill han säga, behöva vi icke se på våra närvarande kroppars natur, utan besinna, att Gud bildar kropparna efter den bestämmelse, de hava, efter det element eller den värld, de skola bebo – så att, t.ex. då våra kroppar måste följa jorden, kunna fåglarna kringsväva i luften och nalkas skyarna. Då våra kroppar icke kunna leva i vattnet, utan behöva luft, så äro fiskarnas kroppar sådana, att de tvärt om leva blott i vattnet och skulle dö i luften. Så skulle ock vår närvarande kropp icke kunna leva i himmelens härlighet, i dess element och dess evighetsförhållanden, men Gud skall väl veta att dana den nya kroppen sådan, att den passar för sin nya värld.

Därför tillägger aposteln vidare, v. 40: »Och det finnes himmelska kroppar och jordiska kroppar; men en är de himmelskas härlighet och en annan de jordiskas.» Skåda den oändliga rikedom på omväxling i Guds

skapelse! Då det redan är en stor skillnad mellan de jordiska kropparna inbördes, huru mycket större måste icke skillnaden vara mellan de jordiska och de himmelska - mellan trä, sten, metaller etc. på jorden och däremot ämnena i solen, månen och stjärnorna - ja, även mellan dessa himmelska kropparna inbördes är stor skillnad: »En är solens härlighet och en annan månens härlighet och en annan stjärnornas härlighet; ty den ena stjärnan övergår den andra i härlighet» (v. 41).

Tänk då, vill aposteln säga, vilken oändlig mångfald i Guds skapelse! Frukta då icke, »du dåre», att vår Herre Gud skall bliva rådlös för hurudana kroppar han skall giva oss i uppståndelsen! Våra nya kroppar, vilka egenskaper de än för övrigt skola hava, bliva säkerligen fullkomligt passande för den nya värld, i vilken vi skola försättas, och för de förmögenheter, vår själ där skall hava, såsom våra närvarande kroppar äro danade för de själsförmögenheter, vi nu äga, och för den värld, i vilken vi nu leva; och såsom vi se, att alla djurs kroppar äro bildade efter de instinkter (naturlrifter), Gud har givit dem, och för det element, i vilket de skola leva; såsom fiskar i vattnet, fåglar i luften, djuren på jorden eller maskarna i mulden.

Härav följer ock, vad vi även se för ögonen, att när någon levande varelse skall förflyttas till ett nytt element för att i detta börja liksom en ny värld, så erhåller han även en ny kropp, avpassad för dess nya belägenhet, såsom t.ex. silkesmasken, när den icke längre skall arbeta i mullbärsträdet, utan hava friheten och behaget av att kringsväva i den vida rymden, så utrustas han med en ny bevingad kropp, passande för hans nya bestämelse och element. De flesta ibland oss torde veta, att alla fjärilar hava förut en tid varit larver, som krupit och krälat i stoftet, men nu kringsväva de i luften. Dessa utgöra ju en märklig Skaparens bild av människan, »den masken» (Job 25: 6), och hennes blivande förvandling.

Låtom oss något bättre beskåda denna bild. Maskarna utgöra ett synnerligen skröpligt släkte bland de levande varelsena; ehuru silkesmasken, som arbetar det sköna och starka silket åt människan, tyckes vara något ädlare än kålmasken och andra lövmaskar, äro de dock alla eländiga, krypande kräk på jorden; men just åt dessa eländiga krypvarelser har Gud berett en ljuvligare framtid, en märklig förvandling. Då silkesmaskens arbetstid är fulländad och kålmasken icke längre skall krypa i stoftet, då läggas de i ett slags likkista - ett litet svart skal bildar sig över dem, och där ligga de nu i dvala över vintern; men på det nya årets vår, då solen börjar uppväcka den stelnade naturen till liv, då framkommer den förra larven i en ny gestalt för att intaga en ny värld; han skall icke nu mer krypa i stoftet eller på det grova kålbladet, utan skall nu förlusta sig i det fria, i den rena luften och det glada solljuset och till näring blott hämta det finaste av blomstren; därför har han nu sköna, lätta, gyllene vingar, med vilka han höjer sig över jorden och kringsvävar i den fria luften.

Vem igenkänner icke åter här vår Faders tungomål? Vem ser icke, att han åter här givit oss en bild, varav vi skulle se vår Faders tankar och avsikt med oss? Vi äro väl här på jorden eländiga maskar och krypvarelser, men dock skapade för ett helt annat liv. Vi gå en stor förvandling till mötes. Då vår prøvotid är fulländad, och vi icke mer skola kräla i stoftet, skola vi, så många som blivit en ande med honom, som kom från himmelen, också av honom förflyttas till en ny värld, där vi skola, härliga och saliga, förlusta oss i det eviga solljuset av hans nådefulla ansiktes åskådande och med nya förhärligade förmögenheter dricka oss glädjedruckna av hans nu avslöjade visdom, kärlek och nåd. Och månne icke det är ett av de viktigare skälen, varför vi skola få nya kroppar och icke alltid förbliva kropplösa andar (såsom vi äro under mellantillståndet mellan vår död och den yttersta domen), nämligen att vi äro bestämda att flytta till en ny värld, vida fullkomligare och härligare än denna fallna, vanställda värld, i vilken vi nu bo - en värld, »där döden icke skall vara mer, icke heller rop, icke heller någon värk - ty det första har gått till ända - utan Guds och Lammets stol skall vara därinne, och hans tjänare skola dyrka honom och de skola se hans ansikte»?

Uti denna nya värld skall Gud, som aldrig går nedåt med sina verk, utan alltid bringar dem högre och högre i fullkomlighet, visserligen göra ett mycket ärofullare skådespel av sin vishet, godhet och makt, än han har gjort i denna närvarande onda värld, och det är därför nödvändigt, att vi då skola hava kroppar med sådana sinnen, som passa för denna värld och sätta oss i stånd att äga samband med densamma och att fatta, åtnjuta och emottaga den fullkomligare kunskapen, som där gives om vår härlige Skapare - ty då skall »hans osynliga

egenskaper, både hans eviga makt och hans gudom rätteligen skådas av gärningarna», vilka där äro så mycket fullkomligare och större, än alla dem vi sett i denna närvarande värld, vår barnålders hem, som blivit fördunklat och vanställt av synden. Härom talar aposteln ytterligare. Sedan han påpekat mångfalden av kroppar i Guds skapelse, och huru den ena övergår den andra i härlighet, så tillägger han: »Så är det ock med de dödas uppståndelse», d. ä. så skall ock skillnaden vara stor mellan vår jordiska kropp och den, som vi få i uppståndelsen. Och här må noga märkas, att aposteln i denna och följande verser endast talar om de rättfärdigas kroppar, då han talar om »härlighet» och om »den himmelskas (Kristi) bild». Vår nya kropp skall avspegla den ande, som bodde i oss under jordelivet. Nu säger aposteln: »Det varder sått i förgänglighet», just färdigt att förmultna och förvandlas till jord - »det uppstår i oförgänglighet», d. ä. med en evighetsnatur eller i ett skick, som aldrig kan förändras. »Det varder sått i vanära», - uttrycket kan ock syfta på den döda människokroppens obehagliga, ja, motbjudande utseende - »det uppstår i härlighet», i himmelsk ära och glans. Vår kropp skall varda så skön och ärofull, som himmelens konung kan göra dem, vilka han riktigt företager sig att ära, så att Kristus ock säger: »de skola skina såsom solen i sin Faders rike» (Matt. 13:43). »Det varder sått i vanära» eller svaghet - redan i livstiden är människokroppen skröplig, snart tröttad, tung, sjuk o.s.v., men i synnerhet efter döden må den väl heta vanärad - men »det uppstår i kraft», beklädd med en starkhet och lätthet, som ingen i detta livet kan fatta. »Det varder sått en naturlig kropp», som här måste underhållas med mat, sömn och dylikt, såsom alla djur fordra; »det uppstår en andlig kropp», av någon för oss nu obegriplig, fin sammansättning, som icke har behov av dessa jordiska näringsmedel, utan liknar himmelens »starka hjältar», änglarna - korteligen: en kropp, som är danad för himmelens och evighetens nya förhållanden.

Och med all denna olikhet emellan den kropp, som nedlägges i jorden, och den, som uppstår till evigt liv, skall denna likväl, i en rätt förstådd bemärkelse, även vara densamma, som nedlades, nämligen i den mån den skall bestå av lemmar och sinnesorgan, till form och bruk lika med våra närvarande, d.v.s. så vida vår nya ställning, vår nya värld medgiver. Men otvivelaktigt skola alla brister och lyten vara borta, och vi skola vara desamma, blott förskönade. Så mycket kan man förstå. Men vad vi däremot aldrig i detta livet skola fullt begripa, är den »andliga kropp», som aposteln här omtalar.

Han säger: »Det gives en naturlig kropp, och det gives en andlig kropp. Så är det ock skrivet (med avseende på den naturliga kroppen, i 1 Mos. 2:7): »Den första människan Adam vart till en levande själ» - vilket är ett hebreiskt talesätt om en människa och betecknar här, att Adam var danad för ett naturligt liv - »den siste Adam vart till en livgivande Ande.» Kristus hade liv i sig själv och kunde även levandegöra. Kristus är här kallad en ny Adam, emedan de troende av honom undfå sin helgade, andliga natur och sina odödliga kroppar, liksom Evas kropp bildades av Adams revben (se Jes. 5:32), och såsom hela människosläktet har fått i arv sin fördärvade natur och sina dödliga kroppar av den förste Adam.

Såsom Adam var en människa för alla människor, i det han handlade i hela människosläktets ställe, så var också Kristus; och vad Adam och Kristus gjorde stannade icke vid dem själva, utan angick och rörde alla dem, för vilka de handlade. Men Kristus blev här också kallad den »siste Adam», emedan det icke skall givas någon återställare eller något huvud för människosläktet efter honom. Nu säger aposteln vidare: »Men det andliga är icke det första, utan det naturliga, sedan det andliga» - d. ä. såsom Adam var den första provmänniskan, då Kristus ännu icke var kommen i köttet att bliva vår frälsare, så måste vi först bära den naturliga kropp, vilken vi erhållit av Adam, förrän vi påklädas den andliga kropp, vilken vi undfå av den andre Adam. Här märka vi, att den gudomliga styrelsens plan är att bringa de skapade varelserna ifrån en lägre till en högre grad av fullkomlighet. - »Den första människan var av jorden jordisk.» Skapad av jord och hemfallen till fördärv, död och upplösning, brås hon på den jord, av vilken hon är tagen. »Den andra människan är Herren av himmelen.» Paulus kunde icke väl säga: »är av himmelen himmelsk», i likhet med det föregående uttrycket; människan måste tillägna jorden det, att hon är jordisk, men Herren kan icke tillägna himmelen det, att han är härlig. Han är icke tagen av himmelen, utan han har själv gjort himmelen, han är »Herren av himmelen». »Sådan den jordiska (Adam) var, sådana äro ock de jordiska (kropparna). Och sådan den himmelska (Kristus) är, sådana

äro ock de himmelska.» Detta sista gäller om dem, som äro förenade med Kristus och himmelskt sinnade, de äro redan honom lika till anden och skola en gång bliva honom lika till hela sitt väsende.

Av detta sista språk märka vi så mycket, att de troendes andliga kropp skall vara lik Kristi förhärligade kropp (Fil. 3:21), såsom vår närvarande kropp är hk vår förste stamfader Adams. Utom det att Kristus redan före sin uppståndelse var både Gud och människa i en person, i vilken gudomens fullhet bor lekamligen (Kol. 2:9), och var, igenom denna för oss obegripliga förening av gudom och människonatur, fröet och urkällan icke blott till det andliga livet, den nya skapelsen, i alla, som med honom äro förenade, utan ock till den andliga kropp, som vi en gång skola bära, så se vi särskilt efter hans uppståndelse, att han hade en sådan kropp, som på en gång var densamme, som han förut var, varom de bibehållna märkena efter spikarna vittnade, och på samma gång hade den egenskapen, att han kunde t.ex. gå igenom stängda dörrar utan att sönderbryta något, kunde i ett ögonblick bliva synlig och åter i ett ögonblick försvinna. Här se vi, vad en andlig kropp är - ehuru vårt närvarande förstånd icke kan rätt fatta alla omständigheter därvid.

Men det, som är det märkvärdiga och mest ljuvliga, är vad aposteln nu tillägger: »Och såsom vi hava burit den jordiskas bild, så skola vi ock bära den himmelskas bild.» Här är nu en förkunnelse, vid vilken vi väl må bedja Gud om nåd till tro och öppnade sinnen. Hör! »Såsom vi hava burit den jordiskas bild, så skola vi ock bära den himmelskas.» Tror du det? Att vi bära den jordiskas (Adams) bild, det känna vi i alla våra lemmar och sinnen, mer än oss kärt är; men tror du ock lika visst, att vi en dag skola bära den himmelskas bild, vi, som äro förenade med honom? Tror du detta, att Adam och Kristus voro båda lika visst stamfäder och provmänniskor, efter vilka vi skola danas - att de äro liksom de tvenne stora modeller, efter vilka våra tvenne olika tidskiften skola formas: det ena tidskiftet, nämligen jordelivets, efter Adam, till den jordiskas bild; det andra tidskiftet, nämligen evighetens, efter Kristus, till den himmelskas bild - att lika så visst, som vi i tiden hava burit den jordiskas bild, med allt det elände, som därtill hör, vi ock skola en gång bära Kristi bild, med all den härlighet, som därtill hör?

Tror du detta, att detta för alla, som äro i Kristus, följer så visst i sin tid, som en bestämd naturens ordning, såsom dagen följer på natten, eller på den kulna vintern följer den ljuva sommaren? O, är detta sant? Ja, lovat och prisat vare Herrens namn! Så sant, som att Gud icke kan ljuga i sitt ord, så sant är ock detta; ty detta är den stora huvudtanken i hela Guds råd om vårt släkte - den huvudtanke, som är hemligheten av hela den besynnerliga vägen för vår upprättelse, nämligen att denna skulle ske genom en ny stamfader, en ny provmänniska, som skulle i allting vara föregångaren för oss. O Gud, dig vare pris för detta ditt nådefulla råd! På detta sätt skall din nåd och visdom bliva så stor, som de hos en Gud måste vara. På detta sätt skall du tvinga oss att evigt prisa dig.

Vad det vill säga, att vi bära den jordiskas bild, det märka vi, såsom redan är sagt, i hela vårt väsende. »Adam födde en son, som var honom lik» (1 Mos. 5:3). Här talar likväl aposteln egentligen om kropparna. Till kroppen bära vi Adams likhet uti de egenskaper, som aposteln nyss uppräknat, såsom att den är i vanära, skröplig, förgänglig, korteligen: en naturlig kropp, som måste underhållas med jordiska näringsmedel ur växt- och djurriket och slutligen själv varda jord. Men sedan hör ock till den jordiskas bild en kedja av all jämmer, synd och nöd, synd och sorg - allt slags synd och allt slags vidrighet. Hela vårt väsende är liksom sammansatt av synder, såsom: gudsförakt, avguderi, säkerhet, hårdhet, egenkärlek, högfärd, skrymteri, lögnaktighet, vrede, hat, avund, onda misstankar, orena lustar, girighet, egennytta och mera dylikt, såsom Jesus säger: »Från människans hjärta utgå de onda tankarna, hor, skörlevnad, mord, stöld, girighet, ondska, svek, liderlighet, avund, hädelse, högfärd, dåraktighet» (Mark. 7: 21-22). Se detta är Adams bild, vad synden angår. Men därav följer sedan all förbannelse och jämmer på jorden: ett oroligt hjärta, ett sjukt samvete, sorg, förargelser, bekymmer, otrygghet, rädsla, misstankar, sjuklighet, smärtor, fattigdom, satans glödande skott och omsider döden och förgängelsen.

Om man vill eller icke, så måste man dock gå liksom omklädd med dessa Adams kvarlevor, gå liksom genom en trång törne- skog, där man beständigt sargas och blöder. O, tröttna icke, Guds barn! Bliv icke otålig. Detta är blott ett svårt vägstycke, det kommer en annan tid sedan, så sant Gud icke har skapat människan blott till

lidande. »Såsom vi hava burit den jordiskas bild, så skola vi ock bära den himmelskas bild» - och »den himmelskas bild» är uti allt motsatsen till den jordiskas. Till Kristi bild hörer först en »andlig kropp», lik med Kristi förhårligade kropp: i stället för vanära en evig och himmelsk ära och härlighet; i stället för skröplighet, svaghet, sjuklighet en evig hälsa, starkhet och välmåga; i stället för sorg, rädsla, kval och otrygghet en evig glädje, salighet och trygghet, »glädje till fyllest, ljuvlighet å Guds högra hand evinnerligen», en oändlig kedja av höga, himmelska förlustelser; och framför allt annat: i stället för vår oändliga, plågsamma syndighet en evig, orubblig helighet, kärlek och renhet - att vi skola där kunna älska Gud så helt, fullkomligt och brinnande och med en sådan sällhet, som vi aldrig i vårt närvarande tillstånd kunna fatta.

Ja, den, som någon stund, t.ex. i den första trolovningstiden med sin Frälsare, smakat något av den tillkommande världens kraft, smakat något översvinnligt av Herrens ljuvlighet, torde instämma däruti, att om blott denna erfarenhet hade blivit evig, så hade där redan varit himmel och salighet. Se, uti denna fullkomliga kärlek till Gud, som var summan av Kristi bild, är ock den allra högsta salighet. Och tänk sedan: att i alla avseenden vara fri från allt ont, att känna sig alldeles helig och ren, som en Guds ängel, att fullkomligt vara allt vad vi här ville och hungrade efter, men aldrig uppnådde, och att aldrig mer behöva rädas för något ont eller farligt, utan hava en evig trygghet och rolighet i den förhårligade Frälsarens sällskap och under ett beständigt och oändligt stigande ljus över Guds underbara hemligheter - o, till ett sådant liv är den underliga varelsen människan egentligen skapad.

Ja, det kunde man ock tänka sig om Gud, då han skapade ett släkte, som skulle vara hans avbild - hans, vilken är all salighets Gud, och vilken kunde lika lätt skapa oändlig salighet, som han skapade det omätliga havets vattenmassor. Se nu, all denna härlighet, starkhet, helighet och kärlek och salighet, det är Kristi bild; och med den skola vi nödvändigt beklädas såsom i en skrud, om vi skola ingå i himmelens bröllopssal; ty hör, vad aposteln tillägger (v. 50): »Men detta säger jag, mina bröder, att kött och blod kunna icke ärva Guds rike, icke heller ärver förgängligheten oförgängligheten.» Med kött och blod menas här dels den »naturliga kropp», dels det fördärv, som vi ärvt av Adam.

Nu säger han, att det är alldeles nödvändigt, att hela denna bild av Adam skall nedmyllas och förintas, ty eljest äro vi icke skickliga att ingå i Guds rike. Ja, detta är så nödvändigt, att även för dem, som leva på jorden, då den yttersta dagen inbryter, är en förvandling av nöden. »Se, jag säger eder en hemlighet», tillägger aposteln, »vi skola icke alla avsomna; men alla skola vi förvandlas i ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen; ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas.

Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet.» Se, då först är man klädd, såsom det ägnar sig i den höga, sköna himmelen med Gud och hans änglar. O, låtom oss vara allvarliga i tro och gudaktighet, att vi må inkomma dit! Måtte vi framför allt finnas klädda i bröllopskläderna, insvepta i Kristus och hans rättfärdighet, då han kommer, så skola vi ock gå in med honom i bröllopssalen!

O, att vi redan stode där
Inför din tron, o Fader kär,
Och bure våra palmer!
Vi skola då på änglavis
Dig sjunga evigt lov och pris
Med tusen sköna psalmer.

– C-O Rosenius

(Fjortonde årgången, år 1855)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com